

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobkyně: , bytem, právně zastoupené JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem AK Praha 2, Slavíkova 23, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti zúčastněné osoby:, bytem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2015, č. j. MHMP 1903133/2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně se podanou žalobou ke zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2015, č. j. MHMP 1903133/2015, kterým bylo zamítnuto její odvolání (a odvolání osoby zúčastněné na řízení) a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 13. 7. 2011 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), jímž byl zamítnut návrh na povolení obnovy sloučeného řízení o umístění a povolení stavby řadového rodinného domu č. 1 na pozemku p. č. 4400/557 a p. č. 4400/558, katastrální území Modřany, ulice K Dolům, Praha 4.

[2] Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že závěr žalovaného, že nebyla účastníkem správního řízení a nebyla tudíž aktivně legitimována k podání návrhu na jeho obnovu, je nesprávný. Žalobkyně uvedla, že je vlastníkem domu č. p. 1918 a pozemků p. č. 1803/13 a 1803/21, jakož i pozemku p.č. 4400/570, který má společnou hranici s pozemky stavby, tj.

s pozemky č.p. 4400/557 a p.č. 4400/558 k.ú. Modřany, přičemž její práva k těmto sousedním nemovitostem mohla být rozhodnutím o umístění a povolení dané stavby přímo dotčena. Přímé dotčení jejího vlastnického práva vyplývá hlavně z těchto skutečností: 1) umístění a povolení předmětných staveb zvýší počet zastavěné plochy, čímž dochází k vyčerpání kapacity dané plochy, a to na úkor ostatních vlastníků nemovitostí v dané ploše – zvláště pak její; 2) okna obytných místností v domě žalobkyně jsou mj. ve štítové zdi přivrácené k pozemkům stavby (ke staveništi), přičemž umístění a povolení předmětného řadového domu zcela mění vzhled, uspořádání a využití území, na němž neměla být již žádná stavba realizována; 3) výše uvedené statečnost se dotýká – negativně – ceny její nemovitosti, neboť je rozdíl, zda je dům orientován směrem k zelené ploše, nebo do zdi; 4) na nemovitostech žalobkyně se též mohou projevovat negativní účinky staveništní dopravy, zejména vibrace, prašnost, hluk a znečišťující látky; 5) účinky stavby se zásadně projevily na nemovitosti žalobkyně popraskáním zdí domu, zaprášením omítek domu, hlučností, která překračovala limity, poškozením dřevin pozemku (usycháním jehličnatých stromů rozšířením cementu a vápna); 6) v případě předmětného řadového domu se jedná o součást rozsáhlejšího záměru výstavby 7 řadových domů, v důsledku čehož nelze oddělit dopady jedné stavby od zásahů do vlastnických práv žalobkyně stavbami sousedních domů, přičemž v případě umístění a povolení domu č. 7 jí bylo postavení účastníka řízení přiznáno, a tedy stavební úřad měl za to, že její vlastnická práva mohou být dotčena. Ostatně její účastenství nepřímo potvrdil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2009, sp. zn. 8 Ca 50/2007, kterým soud k její předchozí žalobě zrušil rozhodnutí žalovaného vydané v tomto řízení o obnově řízení.

[3] Dále žalobkyně namítá, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal s jejími konkrétními námitkami a skutečnosti prokazující přímé dotčení jejich vlastnických práv. Podle ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. je správní orgán povinen v odůvodnění uvést důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil apod. Ale v napadeném rozhodnutí je uvedeno pouze to, že daný dům je od domu žalobkyně vzdálen více než 35 metrů, z čehož dovozuje, že za této situace nemůže být navrhovanou stavbou dotčena. Žalovaný nikterak nereagoval na konkrétní a podrobné zdůvodnění účastenství žalobkyně v daném správním řízení. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakých konkrétních důvodů žalovaný došel ke svému závěru, natož aby se jakkoli zabýval výše uvedenými důvody, kterými žalobkyně dotčení svých práv dokládá, a aby uvedl, proč je shledává nedůvodnými. Vadnost takového postupu a nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí je potvrzena mimo jiné judikaturou (viz. rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 8 Ca 175/2003, a dále třeba rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 A 143/2001).

[4] Dále žalobkyně namítá, že žalovaný se neřídil závazným právním názorem vysloveným soudem v jeho předcházejícím rozsudku vydaném v tomto řízení – v rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 3 A 248/2011-44, kde byla výše uvedená námitka žalobkyně shledána důvodnou. Soud v tomto rozsudku žalovanému uložil, že v dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku v tom smyslu, že se musí v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat s odvolacími námitkami žalobkyně a seznatelným a přesvědčivým způsobem je vyhodnotit. To však žalovaný nerespektoval.

[5] Dále žalobkyně uvádí, že rozhodnutí žalovaného se opírá o nesprávný závěr žalovaného, podle něhož není splněna podmínka, podle které musí skutečnosti zakládající obnovu odůvodňovat jiné řešení předmětné otázky. Sám žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí, že již stávající zástavba v době podání návrhu na umístění stavby předmětných 7 řadových domů překračovala stanovenou maximální kapacitu daného území. Stavba rodinného domu tedy byla umístěna a povolena v rozporu s územním plánem. V případě, že by řízení o

umístění a povolení stavby bylo obnoveno, muselo by tedy vést k jinému řešení otázky, a to zamítnutím žádosti o umístění a povolení dané stavby z důvodu vyčerpání kapacity dané funkční plochy stanovené územním plánem. Takže podmínka pro obnovu řízení by byla za takového stavu splněna.

[6] Na závěr pak žalobkyně uzavřela, že pokud žalovaný odkazuje na to, že v mezidobí došlo k provedení úprav územního plánu, nikterak to na druhou stranu neprokazuje, že daná stavba je s tímto změněným kódem míry využití území v souladu. Ostatně k úpravě územního plánu měnící kód míry využití území zde nelze přihlížet, neboť ta nepůsobí právní účinky z důvodu své nicotnosti. Jak bylo soudy judikováno, stanovení míry využití území, je obecným regulativem prostorového uspořádání území, jehož vymezení je závazné. Dle stavebního zákona je pro změnu územního plánu stanoven zákonem předepsaný proces, přičemž ke schválení změny územního plánu je podle ust. 54 stavebního zákona zastupitelstvo města. Jestliže tedy předmětná změna míry využití území nebyla schválena k tomu příslušným orgánem – Zastupitelstvem hl. m. Prahy, ale byla učiněna pouze neformálním úkonem Magistrátu hlavního města Prahy, tj. k tomuto věcně nepříslušnému orgánu, je nicotná a nelze k ní přihlížet.

[7] Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil tak, že s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, když odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uváděl věcně tytéž závěry, jako v tomto rozhodnutí.

[8] V řízení uplatňovala práva osoba zúčastněná na řízení, která se k řízení připojila, konkrétní věcné námitky k žalobě nebo napadenému správnímu rozhodnutí však neuplatnila.

[9] Z předloženého správního spisu soud následně zjistil tyto podstatné skutečnosti:

[10] Dne 13. 7. 2011 bylo tajemníkem Úřadu městské části Praha 12 vydáno rozhodnutí, kterým byl zamítnut návrh žalobkyně na povolení obnovy sloučeného řízení o umístění a povolení stavby řadového domu č. 1 na pozemku p. č. 4400/557 a 4400/558 k. ú. Modřany, ulice K Dolům – Praha 4.

[11] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání.

[12] Dne 2. 11. 2011 vydal Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební jakožto orgán odvolací rozhodnutí č. j. S-MHMP 820447/2011/OST/Je, kterým odvolání žalobkyně zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[13] Dne 9. 7. 2014 vydal Městský soud v Praze rozsudek č.j. 3 A 248/2011-44, kterým rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 2. 11. 2011 č.j. S-MHMP 820447/2011/OST/Je zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení z důvodů nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

[14] Dne 4. 11. 2015 vydal Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební jakožto orgán odvolací rozhodnutí, kterým odvolání žalobkyně do rozhodnutí pod bodem [9] opět zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že návrh na obnovu řízení podle ust. § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. může podat pouze účastník řízení, čímž se myslí účastník předchozího stavebního řízení, přičemž žalobkyně nebyla účastníkem předchozího stavebního řízení, a tudíž není aktivně legitimována k podání takového návrhu. Žalobkyně přitom nebyla jako účastník stavebního řízení proto, poněvadž

řadový rodinný dům č. 1 je od domu odvolatelů vzdálen více než 35 metrů. Mezi pozemky sedmi řadových rodinných domů a pozemkem odvolatelů je úzký pozemek patřící městské části, na kterém je vyšlapána pěšina. V této vzdálenosti a za situace, kdy mezi rodinným domem odvolatelů a rodinným domem stavebníků stojí 6 řadových rodinných domů a úzký volný pozemek, odvolatelé nemohou být navrhovanou stavbou dotčeni. Odvolatelé nemohou být dotčeni ani realizací této stavby, a to jednak z důvodů vzdálenosti, ve které se předmětná stavba nachází a jednak situováním pozemku stavby v daném území. Namítané nedodržení kódu míry využití území nemůže být důvodem pro zařazení odvolatelů mezi účastníky řízení. Posouzení souladu navrhované stavby s územním plánem je jednou z povinností stavebního úřadu vyplývající z ust. § 90 stavebního zákona. Stejně tak je tomu při posouzení souladu navrhované stavby s ustanovením vyhlášky č. 26/1999 Sb. o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze. Na toto posouzení nemá a nemůže mít účastenství jednotlivých osob žádný vliv. Poté žalovaný přikročil k tomu, že se vypořádal s ostatními námitkami žalobkyně.

[15] S námitkou odvolatelů, že se „*Stavební úřad nezabýval důvody obnovy Pouze odkázal na určité právní názory vyslovené MMR v jeho rozhodnutí č.j. 34585/2006-83/O-1946/06 s tím, že je považoval pro sebe závazné, aniž by byly jakkoli prokázány a odůvodněny a aniž by se jakkoliv vypořádal s podrobnou argumentací odvolatelů svědčící o opaku*“, přičemž toto rozhodnutí „*bylo vydáno ve zcela jiném správním řízení, a to přezkumném a není pro jiné správní řízení závazné*“, se žalovaný vypořádal tak, že je pravdou, že se zmíněné rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj týká jiného správního řízení. Nicméně je pravdou, že se týkalo oněch předmětných sedmi řadových rodinných domů, o jejichž územní rozhodnutí a stavební povolení se jedná v návrhu odvolatelů na obnovu řízení. Uvedené rozhodnutí bylo vydáno již v roce 2006 a bylo jím zrušeno rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy ze dne 4. 7. 2006, kterým byla v přezkumném řízení zrušena pravomocná rozhodnutí ÚMČ Praha 1, kterými byla povolena výstavba 7 řadových domů při ulici Soukalova. V něm se pak MMR zabývá souladem s územním plánem a posouzením výpočtu koeficientů míry využití území, při kterém Ministerstvo provedlo v rámci odvolacího řízení vlastní výpočty, při kterém mu vyšlo vyšší překročení míry využití daného území, než shledal magistrát. Hodnota KZ vyšla 0,48, kde je kód KZ 0,25, což znamená, že zde plocha zeleně předepsaný minimální podíl dvakrát převyšuje. Pro provádění těchto výpočtů však ministerstvo shledalo podstatnou skutečnost, že již stávající zástavba v době podání návrhu na umístění řadové zástavby sedmi rodinných domů překračovala stanovenou maximální kapacitu daného území. Přesto byl územní plán schválen tak, že celou plochu stanovil jako zastavitelné území s funkcí OC území čistě obydlené a dále jako rozvojovou plochu se směrným kódem využití území B9. Podle provedených výpočtů však uvedená zástavba v severní části této plochy využila území tak, že míra využití území podle směrného kódu B byla již překročena. V samotném územním plánu tak vznikl rozpor, který nebyl v době podání odstraněn. Podle závazné části bylo celé území dané funkční plochy OC určeno jako zastavitelné území, ale podle jeho směrné části v něm již žádná další zástavba nebyla možná. Pokud by navrhovatel dosáhl této obnovy, je již území v dnešní době rozděleno na několik funkčních ploch se specifickými kódy, které korespondují s pozemky sporných rodinných domů, na kterých byl již úpravami schválen odpovídající kód. Případné rozhodnutí o obnově řízení ještě samo o sobě neznamená, že v novém řízení bude dosaženo skutečně jiné řešení otázky.

[16] K námitce odvolatelů, že „*Správnímu orgánu nepřísluší shledávat rozpory v územním plánu*“, neboť „*Úřad je povinen řídit se schválenou územně plánovací dokumentací a dbát aby stavební činnost byla s ní v souladu*“ a pokud „*je kapacita funkční plochy již vyčerpaná, neznamená to nic jiného, než že na takovém území nelze zvětšovat poměr zastavěných*

podlažních ploch“ s tím, že je nezbytné se „řídít kódy aktuálně platnými“ a nikoliv přizpůsobit stavební plán stavebníku, žalovaný uvedl, že ze strany navrhovatelů byl podán návrh na obnovu řízení a nikoliv návrh na přezkoumání rozhodnutí o umístění stavby, čehož se odvolatelé domáhají. V řízení o povolení obnovy řízení je podstatná otázka, zda o povolení žádá účastník řízení nebo opomenutý účastník řízení. Není-li navrhovatel obnovy účastníkem původního řízení, nemůže se obnovy domáhat a jeho návrh musí být zamítnut, a to právě z důvodu, že návrh byl podán někým, kdo tak učinit nemohl. V případě, že by se v daném řízení jednalo o opomenutého účastníka řízení, postupoval by příslušný správní orgán v souladu s ust. 84 odst. 1 správního řádu. Ale i přesto žalovaný nad rámec uvedl, že umístění a povolení stavby bylo se závaznou částí územního plánu v souladu. Ani úprava č. U 0110/2002, kterou byl stanoven kód míry využití území C pro celé území, podle výpočtu MMR žádnou novou výstavbu neumožnila, protože i tento koeficient podlažních ploch již překročila stávající zástavba realizovaná před schválením územního plánu.

[17] *S námitkou odvolatelů, že „Důvodem návrhu na obnovu řízení byla skutečnost, že důkazy (projektová dokumentace) se ukázaly býti nepravdivé, a zejména ve vztahu k výpočtům koeficientů směrné části územně plánovací dokumentace“ s tím, že „Není podstatné, že je stavba v souladu s čl. 13 OTPP, podstatné je, že byla umístěna, povolena a realizována v rozporu s územně plánovací dokumentací, a to na místě, kde by zástavba neměla být“ se žalovaný vypořádal tak, že požadavek, aby plocha zůstala nezastavěná, by byl v rozporu se závaznou částí územního plánu, kde je pro celou funkční plochu určena hlavní funkce bydlení. Tuto námitku by bylo možné zahrnout pod písm. a) ust. 62 odst. 1 správního řádu. Ale i v tomto případě by musel být žadatel o povolení obnovy řízení účastníkem řízení.*

[18] *K námitce odvolatelů, že „jsou splněny všechny podmínky pro vydání rozhodnutí o povolení obnovy řízení“ pro „vadnost výpočtu koeficientů směrné části územního plánu z důvodu nepravdivých údajů použitých při výpočtu“, přičemž „kódy míry využití území se stanovují za účelem regulace zástavby tak, aby nedošlo k překročení míry únosného zatížení území a byly zajištěny urbanistické hodnoty území“, takže pokud došlo k překročení stanovených hodnot je to zcela zásadní rozpor stavby s územním plánem, žalovaný uvedl, že již v roce 2006 MMR zrušením rozhodnutí odboru stavebního Magistrátu hlavního města Prahy dalo jasně najevo, že pochybení stavebního úřadu mělo příčinu v nesrovnalostech územního plánování a nedůsledném výkladu pojmů a postupů výpočtu. Proto nelze považovat chybný postup stavebního úřadu za uvedení nepravdivých údajů. Následně byla dne 10. 10. 2008 zjednána náprava, když bylo celé území ohraničené původně jako OB-C rozděleno. Zástavbě původní v severní části přitom zůstal kód OB-C, přičemž pro dva pozemky rodinných domů pod pozemkem byla provedena úprava kódu na kód OB-E. Dále byl dne 25. 1. 2010 pro dva pozemky rodinných domů při jižním okraji původní celé plochy upraven kód také na E.*

[19] *S námitkou odvolatelů, že „Povolením a umístěním stavby byla způsobena závažná újma odvolatelům“, protože si mysleli, že „na sousedních pozemcích nebude výstavba probíhat“ se žalovaný vypořádal tak, že umístění stavby a řešení jeho dispozice bylo předmětem řízení o povolení konkrétní stavby. Odvolatelé nemohli mít záruku, že pozemek, se kterým jeho pozemek sousedí, nebude nikdy zastavěn. Tomu ostatně odpovídalo následné zakreslení na mapě územního plánu, kdy plocha pozemků jižním směrem od jeho stavby byla zakreslena jako plocha s funkcí OC, která je určena k bydlení. Pokud by měla zůstat nezastavěná, objevila by se zde jiná značka, například ZMK, která značí využití například pro zelené plochy nebo sport.*

[20] K námitce odvolatelů, že „došlo i k fyzickému poškození jejich nemovitosti – praskání zdí na jejich domu, zaprášení a znečištění fasády, poškození dřevin na pozemku odvolatelů a dále poklesu jejich hodnoty vzhledem k zastavění pozemku“, žalovaný uvedl, že uváděná újma nemá příčinnou souvislost se shledaným rozporem rozhodnutí stavebního úřadu s právními předpisy. Pokud se odvolatel domníval, že provádění stavby poškozuje jeho majetek, měl řešit danou věc hned. Navíc předmětný řadový dům č. 1 není realizován, realizovány jsou pouze přípojky.

[21] S námitkou odvolatelů, že „rozhodnutí stavebního úřadu neobsahuje veškeré náležitosti, které jsou vyžadovány správním řádem, a to zejména špatné poučení a chybějící otisk úředního razítka“, se žalovaný vypořádal tak, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Afs 114/2006-55 ze dne 20. 11. 2007 chybějící náležitosti správního aktu mohou vyvolávat jeho nicotnost pouze tehdy, dosahují-li jeho nedostatky vysoké intenzity. Ale takové následky nemůže absence úředního razítka způsobit.

[22] Ve věci samé rozhodl Městský soud v Praze bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).

[23] Napadená rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a podle § 75 odst. 1 s. ř. s. přitom vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[24] Podle ust. 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve znění účinném v rozhodné době, se „řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže

a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo

b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,

i. a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.“.

[25] Podle ust. 109 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) ve znění účinném v rozhodné době: „účastníkem stavebního řízení je pouze

a) stavebník,

b) vlastník stavby, na níž má být provedena změna, není-li stavebníkem,

c) vlastník pozemku, na kterém má být stavba prováděna, není-li stavebníkem, může-li být jeho vlastnické právo k pozemku prováděním stavby přímo dotčeno,

d) vlastník stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a ten, kdo má k tomuto pozemku nebo stavbě právo odpovídající věcnému břemenu, mohou-li být jejich práva prováděním stavby přímo dotčena,

e) vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno,

f) ten, kdo má k sousednímu pozemku právo odpovídající věcnému břemenu, může-li být toto právo prováděním stavby přímo dotčeno,

g) osoba, o které tak stanoví zvláštní právní předpis, pokud mohou být stavebním povolením dotčeny veřejné zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů a o těchto věcech nebylo rozhodnuto v územním rozhodnutí.“.

[26] Zásadní námitkou žalobkyně bylo, že je účastníkem řízení, když správní úřady dospěly k závěru, že nebyla účastníkem původního správního řízení, v důsledku čehož nebyla aktivně legitimována k podání návrhu na jeho obnovu. Soud musí v této souvislosti podotknout, že stanovení okruhu účastníků řízení, jak v řízení o vydání územního rozhodnutí, tak v řízení o vydání stavebního povolení, je v kompetenci příslušného stavebního úřadu. Podle ust. 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona je účastníkem řízení také vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno – o výklad tohoto pojmu a tím naplnění účastenství v příslušném správním řízení v tomto případě jde. Stavební zákon sám nedefinuje pojem „sousedství“ (sousední pozemek, nebo sousední stavby), podrobnější vymezení, jak při posuzování tohoto pojmu postupovat, podává judikatura - Ústavní soud ve svém nálezu tento pojem vyložil tak, že: „... uzavřená legální definice, absolutně vylučující možnost pojmout za účastníky řízení i vlastníky jiných sousedních pozemků než pozemků, které mají společnou hranici s pozemkem, který je předmětem řízení ..., jejichž práva mohou být v řízeních dotčena, omezuje prostor pro správní uvážení správních orgánů tam, kde je zjevné, že i přes neexistenci společné hranice mohou být práva nemezujícího souseda dotčena. Napadené ustanovení tím, že vymezuje pojem „soused“ přímo v zákoně, bere správnímu orgánu možnost, aby jako s účastníkem řízení zacházel též s osobou, která očividně může být rozhodnutím vydávaným ve stavebním řízení dotčena ve svých právech. ... Ústavní soud si je vědom možných interpretačních problémů v tom směru, „až kam“ - do jaké šíře či vzdálenosti - mohou tzv. sousední pozemky, pokud nebude platit podmínka společné hranice, sahat. Nezbyvá však než konstatovat, že posouzení této otázky bude vždy věcí individuálních případů (zřejmě s přihlédnutím k povaze zamýšlených staveb a z ní plynoucích možných nežádoucích dopadů), a to jak na úrovni rozhodovací praxe stavebních úřadů, tak na úrovni rozhodování o přezkoumávání těchto rozhodnutí v rámci správního soudnictví.“ (nález Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/19, publikovaný pod č. 96/2000 Sb.). Názoru vysloveného v citovaném nálezu Ústavního soudu lze obdobně použít i při interpretaci a aplikaci ust. § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona z roku 2006, ve znění účinném do 31. 12. 2012.

[27] Z výše uvedeného vyplývá, že při stanovení okruhu účastníků řízení ve stavebním řízení je nutné vycházet v každém individuálním případě s přihlédnutím k povaze zamýšlených staveb a z ní plynoucích možných nežádoucích dopadů. V posuzovaném případě má soud za to, že žalovaný dostatečně osvětlil, proč žalobkyně nesplňuje naplnění účastenství v původním správním řízení - v odůvodnění napadeného rozhodnutí je konkrétně, přehledně a přezkoumatelně uvedeno, že žalobkyně nebyla účastníkem původního řízení o povolení stavby ve sloučeném územním a stavebním řízení, které bylo zakončeno pravomocným rozhodnutím Úřadu Městské části Praha 12 – odbor výstavby ze dne 18. 4. 2005, č. j. VYST/20135/2004/Ja, v důsledku čehož nemůže být žalobkyni právo na obnovu řízení přiznáno, neboť toto právo přísluší pouze účastníkovi (předchozího stavebního řízení). Tento závěr žalovaného je opřen o konkrétní důvody v této věci - řadový dům č. 1 je od domu žalobkyně vzdálen více než 35 metrů, přičemž za situace, kdy mezi rodinným domem žalobkyně a rodinným domem stavebníků stojí 6 řadových domů a úzký volný pozemek, odvolatelé (tedy žalobkyně a zúčastněná osoba) nemohli být navrhovanou stavbou dotčeni, pozemek je situován do zatáčky ulice Soukalova, která je napojena na hlavní komunikace Generála Šišky, stavební doprava tak bude realizována po této trase, a nikoliv kolem rodinného domu odvolatelů, namítané nedodržení kódu míry využití území nemůže být

důvodem pro zařazení mezi účastníky řízení. Tato vzdálenost jednotlivých staveb a existence dalších 6 staveb mezi navrhovanou stavbou a stavbou žalobkyně a další okolnosti, které žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl a na které soud pro stručnost odkazuje, podporují a odůvodňují závěr, že pozemek žalobkyně není v sousedství navrhované stavby. Pokud žalobkyně argumentuje tím, že v případě předmětného řadového domu č. 1 se jedná o součást rozsáhlejšího záměru výstavby sedmi řadových domů, přičemž v případě umístění a povolení domu č. 7 jí bylo postavení účastníka řízení přiznáno, tak soud k tomu může pouze poznamenat, že tato skutečnost nemá pro posouzení této konkrétní věci významnější vliv, a to zvláště za stavu, kdy se posuzují dvě rozdílné situace. V případě řadového domu č. 7 je patrné, že mezi pozemkem žalobkyně a řadového domu č. 7 se nachází jen úzký pozemek č. 4400/557 (pěšinka) a vzdálenost mezi domem žalobkyně a zdí řadového domu je pouze asi 10 metrů. V případě řadového domu č. 1 je situace odlišná. Pokud pak dále žalobkyně argumentuje tím, že byla dotčena na svých právech tím, že se na jejím domu účinky stavby projevily vážným způsobem (praskání zdí, prašností, hluku), tak k tomu může zdejší soud podotknout pouze to, že se v tomto ohledu zcela ztotožňuje s názorem žalovaného obsažené v napadeném odůvodnění, podle něhož: „*V daném případě se jedná o pozemek, který je situován do zatáčky ulice Soukalova, která v této zatáčce navazuje na ulici K Dolům, a která je napojena na hlavní komunikaci Generála Šišky. Lze tedy předpokládat, že staveništní doprava bude realizována po této trase. Část ulice K Dolům, na kterou se napojuje ulice Soukalova, nevede kolem rodinného domu odvolatelů, a ani tedy nemohou být realizací stavby dotčeni na svých vlastnických právech*“. Soud uvádí, že pokud žalobkyně tvrdí, že v důsledku stavby vznikla na její nemovitosti škoda, může se v takovém případě bránit soukromoprávní žalobou na náhradu škody, tato okolnost (tedy způsobení škody při provádění stavby) není pro dané správní řízení podstatná.

[28] V souvislosti s výše popsanou otázkou výkladu neurčitého právního pojmu „vlastník sousedního pozemku nebo stavby“, pak zdejší soud musí ještě doplnit, že rozhodování správních orgánů se děje ve sféře správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č.j. 4 Ads 123/2009-99). K tomuto je dále třeba poukázat na stanovisko Nejvyššího správního soudu (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5A 139/2002 - 46 nebo rozsudek téhož soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5As 51/2007 – 105), podle nějž úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze tedy pouze dle ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení (v prvé řadě jde ale o meze vyplývající z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality apod.) nebo správní orgán volné uvážení zneužil. V návaznosti na výše uvedené má pak zdejší soud za to, že k něčemu takovému v posuzovaném případě nedošlo. V napadeném rozhodnutí je totiž přesně uvedeno, z jakého důvodu nepřibral žalobkyni do původního stavebního řízení, vysvětleno, z jakého důvodu její žádost na obnovu řízení zamítl, a nad rámec toho všeho podrobně zdůvodněno, z jakých důvodů považuje její další námitky za nedůvodné.

[29] Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak patrné, že žalovaný nepovažoval námitky žalobkyně ohledně jejího účastenství za důvodné, a vypořádal se tak s nimi, přičemž ve

stručnosti lze odkázat na toto odůvodnění (situování do stejné funkční plochy, kdy sama tato skutečnost nemůže mít vliv na účastenství v příslušném správním řízení, neboť takto široce pojaté účastenství pouze z tohoto důvodu stavební zákon příslušným osobám nepřiznává, umístění oken v příslušné zdi, kdy vypořádání této námitky bylo provedeno s ohledem na shora uvedené okolnosti vzdálenosti stavby a jejího charakteru a umístění, namítaný vliv na cenu nemovitostí, kdy tato okolnost není sama o sobě rozhodovacím důvodem pro posouzení účastenství v příslušném správním řízení, součást rozsáhlejšího záměru, která byla hodnocena v předchozích odstavcích, negativní vlivy v průběhu výstavby a její účinky na stavbě žalobkyně, k čemuž se soud vyjadřoval v předchozích odstavcích).

[30] K námitce žalobkyně, že žalovaný nerespektoval závěr Městského soudu v Praze, který k předchozí žalobě zrušil správní rozhodnutí, v čemž spatřovala skutečnost, že byla účastníkem příslušného správního řízení, soud uvádí, že nic takového z odůvodnění těchto soudních rozhodnutí neplyne – správní rozhodnutí bylo zrušeno z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, nikoliv z toho důvodu, že by žalobkyně byla účastníkem příslušného (původního) správního řízení. Žádný takový právní názor v těchto soudních rozhodnutí uveden nebyl.

[31] Soud rovněž nedospěl k závěru, že by rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když v odůvodnění je konkrétně uvedeno, z jakých podkladů žalovaný vycházel a vyjádřil se i ke konkrétním odvolacím důvodům, proto soud na toto odůvodnění napadeného správního aktu odkazuje. Žalobkyně v žalobě nic konkrétního, v čem by měla být opomenuta její argumentace, neuvádí, pouze znovu poukazuje na svůj názor ohledně účastenství v původním správním řízení, který však byl již v předchozích částech hodnocení jejího odvolání vyvrácen. V této části žaloby, která je velmi obecná, žalobkyně poukazuje na soudní rozhodnutí, která se týkají nepřezkoumatelnosti odůvodnění správního aktu, konkrétně však neuvádí, v čemž by odůvodnění mělo být nepřezkoumatelné. S ohledem povinnost v žalobních bodech uvést konkrétní důvody nesouhlasu s příslušnými závěry správních úřadů soud uvádí, že k takto obecně vzneseným žalobním bodům se nemůže konkrétněji vyjádřit.

[32] Žalobkyně dále obecně uvedla, že návrh na umístění stavby překračuje stanovenou maximální kapacitu daného území a že stavba tak byla umístěna a povolena v rozporu s územním plánem. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že „*pozemky odvolatele i pozemky stavby povolení v ploše s funkčním využitím OB – čistě obytné.... Jejich umístění je tak v souladu se závaznou částí územního plánu. Původní kód míry využití území byl stanoven písmenem B9. Po jednáních se SURMem byla provedena v roce 2002 úprava směrné části na kód C. Tento kód by ale další výstavbu již neumožňoval. V současné době zde ale platí pro dva pozemky v sousedství odvolatele a další dva pozemky rodinných domů při jižním okraji území kód E. Bez navýšení kódu by nebylo možné umístit v daném území již žádnou stavbu. Územní plán ale pozemky vymezil do zastavitelné plochy a úpravou kódu (směrné části) tak umožnil plochu pro výstavbu využít a to pro všechny vlastníky pozemků v uvedené funkční ploše...*“. Proti tomuto konkrétnímu závěru žalobkyně v žalobě nijak nebrojí, nijak jej konkrétně nerozporuje, pouze obecně uvádí, že stavba je v rozporu s územním plánem. Je tak opětovně nutné uvést, že i tuto námitku žalovaný posoudil a žalobkyně ji v podané žalobě konkrétně nerozporuje, proto ani tento žalobní bod nemůže být důvodný, přičemž pro svou obecnost se k němu soud dále nemůže konkrétněji vyjádřit. Pokud žalobkyně v žalobě uváděla, že příslušná změna územního plánu je podle jejího názoru nicotná, neboť nebyla přijata řádným způsobem zastupitelstvem, pak soud uvádí, že tato část žalobní námitky je nová, ve správním řízení nebyla součástí odvolací argumentace. Proto vypořádání této námitky nemohlo být provedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí a

žalovaný tak nijak nepochybil, pokud tuto námitku nehodnotil. Tato námitka pak nijak nesouvisí s rozhodovacím důvodem v tomto správním řízení, jímž je zhodnocení účastenství žalobkyně v původním správním řízení, proto její hodnocení samo o sobě není pro věc podstatné. I v této části tak soud tento žalobní bod nepovažuje za důvodný.

[33] Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

[34] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a vychází ze skutečnosti, že žalovaná měla na rozdíl od žalobce v řízení úspěch, avšak – jak vyplývá z obsahu spisu – nevynaložila procesní náklady nad míru obvyklou pro výkon státní moci.

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se pak opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., neboť soud této osobě žádnou povinnost neukládal, žádné náklady řízení jí tak nemohly vzniknout.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. května 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Lazecká